

Ľubica Nechvátalová

Lebo
nádej
umiera
posledná

Ľubica Nechvátalová

Lebo
nádej
umiera
posledná

Autor: Ľubica Nechvátalová, 2022

Jazyková úprava: Jarmila Oslanská

Kresby: Lucia Jančíková – @luu.javorcik

ISBN 978-80-570-3719-4

Nádej

to je to, čo dáva človeku motiváciu. Nádej - slovo budúcnosti so základom v prítomnosti. Budujeme vlastné šťastie, pretože je v nás nádej, že všetko má svoj význam. V prvom rade láska, tak ako som ju opísala v mojej prvej zbierke. Ale aj iné radosti dávajú zmysel nášho života – je to láska k hudbe, prírode, ale aj k priateľovi, ktorý pri vás stojí a dávam vám pocítiť, že v živote dokážete veľmi veľa.

Ludia prichádzajú a odchádzajú, zostávajú tí, na ktorých záleží najviac – naša rodina, naše deti.

Túto zbierku preto venujem vám,

ZUZKA a PEŤKA

dve osôbky, ktoré jediné videli moje srdce zvnútra
a preto vedia, aké v skutočnosti veľké je.

Ďakujem vám za tie roky, za celý váš život,
pretože vy my dávate najväčšiu silu
ísť ďalej a nestrácať nádej.

ĽubicaN.

Moje slová, moja duša

Neviem,
ako začať moje slová,
pretože každá jedna
báseň nová
je ako vyzliecť
svoju dušu donaha.
Akoby som sama
búrala pevný múr,
čo chrániť moje srdce
pomáha.
No ja som už raz taká
a nikdy nerobiaca to,
čo sa od nej očakáva.

Slová ľudí,
ich myšlienky a pocity
prejdú mojim vnútrom
a zastavia sa na mieste,
kde zachytia sa tuho
a osud ľudí, vyrieknutý
v krátkom okamihu,
trvalo tak vrásku vryje
do srdca môjho.
Z hĺbky toho srdca
a spod pera
potom vyjdú moje slová
a pocity tak zhmotním,
či len tak
slzu dve vyroním.

Odvaha bojovať

Ak padne tieň na moju dušu,
tieň pochybností, života skúšku,
chcem sa stratiť a nie tieň naháňať.
Nemám odvahu s tieňom bojovať.

Odvaha mi chýba, odhodlanie asi,
chytiť môj tieň riadne za pačesy.
Ako Peter Pan, čo tieňa sa nebál
a chcel ho chytiť. No tieň mu unikal.

Nechcem, aby v strachu tieňa som žila.
No Wendy raz ihlou ten tieň prišila
a Peter Pan viac nenaháňal svoj tieň.
Radšej zmysluplnejšie trávil svoj deň.

Viem, mala by som aj ja s tieňom bojovať
a so strachom z tieňa nadobro skončiť.
Naháňať ho nemusím, drží sa ma pevne.
Možno človek aj v tieni nájde niečo pekné.

Dve strany mince života

Aj keď v momente záblesku
život nie je taký,
akoby človek chcel,
ne strácaj nádej.
Na všedné starosti
hádam ešte nikto
neumrel.
Pozri sa aj na druhú stranu
hodenej mince tvojho života.
Lebo je v ňom
neskutočná krása
a nie len bolesť
a samota.

Paradox dvoch svetov

Životom blúdime klukatými uličkami.
Blúdime jeden s druhým,
no často však aj sami.
Niekde táto cesta vedie
popri pochmurnej stene
vysoko nad tvoj zrak.
Život v nej ti pripadá
ako ťažký čierny mrak.

Inde pestrofarebný záhon
tých najpôvabnejších exotických kvetov.
Nádherný život byť popri nich,
čo ťažko opíšeš len jedinou vetou.
Nekonečné šťastie človek cíti,
keď vidí kvetov krásu, tak
neskutočne zvodnú, myslí si.
Čo ale, ak je to všetko naopak?

Čo keď tmavá stena je ochrana
pred zlým svetom za múrom?
Ochrana, čo chráni uličku
aj teba v nej pred tým svetom,
aby tvoja cesta bezpečne viedla
cez celú tú zákernosť nášho sveta.
Nezabúdaj! Keď za múr nevidíš,
nevidíš ani to hrozné, čo v živote iného stretá.

Čo ak exotické krásne kvety
vydávajú zo seba jed?
Zmysly razom očarí,
a niet už cesty späť.

Postupne ničí človeku zmysle
a v trápení a bolesti zostane
bezradne v uličke stáť.
Každý jeden pohyb je bolesť,
čo dokáže celým telom prechádzať.
Telom rovno do srdca a duše.
Zákernosťou to srdce, dušu
hlodá, trhá, kúše.
Nevieš zrazu nájsť svoju cestu vpred.
Nedokážeš dostať
preč zo svojej mysle jed.

Bezpečie tmavej uličky,
či bolesť skrytá
vo vábivej kráse kvetov.
Taký môže byť paradox
dvoch odlišných svetov.

Rozplynúť sa v rannej hmle

Chcem sa rozplynúť v rannej hmle.
V tichu, v šere, bez slnka,
vo fáze medzi kvapalným
a plynným stavom.
Ako stav mysle je.
Chorej mysle? Boľavej mysle?
Aj choré bolí, bolesť je choroba.
Život je tiež iba.

Chcem splynúť s tokom rieky.
Pomaly strácať dych,
plniť pľúca vodou, prestať dýchať.
Nasávať len chladnú vodu
do pľúc, do žíl, do života.
Nedýchať, nevnímať, stratiť sa.

Chcem rozdrviť svoje kosti
a rozplynúť sa v tvrdej zemi.
Rozsypať svoje minerálne látky
a dať aspoň pôde zmysel žitia.
Možno to, čo na nej porastie do výšav,
bude mohutnieť, košatieť
a zapustí hlboké korene.
Popretkávané životodarnou vlhcou
dá útočisko zverom, vetru a slnku.
Poskytne tieň unavenému pocestnému,
čo nebude mať žiadnu výčitku, ani nemú...
Len vďačnosť v srdci...

Rovnováha života

Uličkami života
prichádzam
a odchádzam,
poznávam
a strácam,
znovu objavujem
ľudí,
pocity,
strach.

Strach, že pocit z ľudí
nikdy bohužiaľ
nevyprchá,
či nikdy nebude
natrvalo.

Moje poučenia,
moje bolesti,
moje dary v živote,
trpké či sladké
skúsenosti.